

Midfaste søndag 2021

17 procent af verdens mad ryger i skraldespanden. En ny FN-rapport viser, at det meste madspild sker hjemme hos forbrugeren. Det fortalte en artikel på DR for nylig, en artikel, der i øvrigt gav gode råd til at undgå madspild.

Jeg tror ikke, at der fandtes madspild på Jesu tid. Det var vist et stort set ukendt fænomen. Hverdagen var for de fleste en kamp for at blive mæt. Mad var frelse – og er det stadig i store dele af verden. Det er også hvad der er bag fortællingen om bespisningen af de mange mennesker, vi hører om i dag. Og hvordan vi forholder os til mad og livets gaver, - altså vores gavmildhed - viser noget om, hvem vi er som mennesker. Det handler også om, hvad vi tror og mener, frelse er.

Der findes en jødisk legende som beretter følgende:

Engang ville Gud i sin store visdom, at en af hans profeter skulle få lov til at kigge ind i henholdsvis Helvede og Himmel. Profeten får lov til at kigge ind ad en dør. Det ser umiddelbart meget rart ud. Der er et stort bord. Der er en masse mennesker, som sidder til et stort måltidsfællesskab. Der er duftende og dampende retter på bordet, og der sidder en hel masse mennesker. Der er en overflod af alting. Men samtidig er der gråd og tænders gnidsel og slagsmål og skænderi, for hver person omkring bordet er udstyret med en ske. Men skeen er længere end deres arme. Det vil sige, at de ikke kan spise af den. Den er simpelthen for lang, og dermed sidder de alle sammen og sulter. Hvad var det for et sted spurgte profeten? Det var helvede, fik han at vide.

Bagefter får profeten lov til at kigge ind ad en anden dør, og det er umiddelbart det samme scenarium. Der er et stort dejligt bord, måltidsfællesskab. Dejligt. Vi kender det derhjemmefra. En masse dejlige retter på bordet. Duftende og dampende er det, og der sidder en masse mennesker, også med skeer, som er længere end deres arme. Men de sidder og mader hinanden. De sidder og giver hinanden hen over borde. Det sted var himlen.....

Apropos Himmel og helvede er der i øjeblikket en debat i KD om den 'dobbelte udgang'. Kort sagt handler det om, at der må være nogen som ryger i et helvede, for at det skal være fedt at være kristen, - kristen med freeway to heaven. Hvad er der ved frelsen, hvis den ikke er eksklusiv og forbeholdt de udvalgte? Desværre er den tanke ret udbredt blandt evangelikale kristne i USA for eksempel, men findes da sandelig også her.

Og det minder om en gammel joke om Himmeriget. En person kommer derop og der er jo utallige værelser med alle slags mennesker. Uanset tro og hårfarve. Men så kommer vedkommende forbi et rum med lukket dør og så siger Sankt Peter " Hysj! Vær stille!" "Hvorfor det?" spørger den nyligt døde. "Jo, derinde sidder indremissionsfolkene, og de tror, at de er alene!"

Det kan åbenbart være provokerende for nogle, at Gud er Kærlighed. At han deler sit brød og liv ud til alle. Både de mætte og de sultne, de fromme og ufromme. Og det har sådan set har ret stor betydning for vort liv, at vi kan leve i den tro inden vor exit fra denne verden. For nogen af os er det nærmest umuligt at trække vejret uden at tro på den Kærlighed. At Jesus er brød for alle. Og tilbyder ALLE et fællesskab. Og vi kan sådan set ikke leve uden. Vi kan ikke leve uden nogen af delene. Hverken brød eller fællesskab eller Jesus!

Frelse er heling og den begynder her med at Jesus giver sig selv til alle, deler ud til alle og tilbyder sin frelse til alle og den har ingen grænse, for frelse med kant og betingelser er ingen frelse, men et økonomisk rationale, som vi har skabt. OM vi vil spilde frelsen, som vi spilder mad er op til os. Men de, der tager imod og spiser de bliver mætte – i hvert fald åndeligt.